

Sygn. akt VIII Pz 56/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2015r.

Sąd Okręgowy Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. Ż.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w K.

o przywrócenie dotychczasowych warunków pracy i płacy

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 8 maja 2015r. sygn. akt IV P 3239/14

postanawia

oddalić zażalenie.

(-) SSO Grażyna Łazowska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8.05.2015r. Sąd Rejonowy w Zabrze oddalił wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych ponad 1000zł.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód, wnosząc o jego zmianę poprzez zwolnienie od kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu ponad 50zł.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazać należy, że Sąd może zwolnić stronę od kosztów sądowych w całości lub części – art. 100 i 101 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych [Dz.U Nr 167,poz. 1398 z późn.zm.]. Zgodnie z art. 102 tej ustawy zwolnienia od kosztów sądowych domagać się może osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Jak wynika z powyższych przepisów, od oceny Sądu zależy uznanie oświadczenia strony za wystarczające do zwolnienia z kosztów. Przepisy przewidujące zwolnienie od ponoszenia kosztów sądowych mają charakter wyjątku od zasady i jako takie nie mogą być interpretowane rozszerzająco. Instytucja zwolnienia od ponoszenia kosztów stanowi tzw. prawo ubogich, a więc pomoc państwa dla osób, które z uwagi na złą sytuację materialną nie są w stanie ponieść kosztów sądowych.

W postanowieniu z dnia 24 września 1984 r (II CZ 104/84, LEX nr 8623) Sąd Najwyższy wskazał, że „instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi w istocie pomoc państwa dla osób, które z uwagi na ich trudną sytuację

materialną nie mogą uiścić kosztów bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania siebie i rodziny. Ubiegający się o taką pomoc winien więc w każdym wypadku poczynić oszczędności we własnych wydatkach, do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. Dopiero gdyby poczynione w ten sposób oszczędności okazały się niewystarczające- może zwrócić się o pomoc państwa”.

Rozpoznając wniosek powoda, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że brak było podstaw do zwolnienia powoda od kosztów w całości. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, że sytuacja materialna powoda pozwala mu na poniesienie opłaty od pozwu w wysokości 1000zł.

Z oświadczenia majątkowego wynika bowiem, że miesięczny dochód powoda i jego żony stanowi kwota ponad 7500zł., co przy wykazanych wydatkach w wysokości 1180zł. oznacza, że bez żadnych problemów jest w stanie - nawet bez czynienia oszczędności- uiścić opłatę w kwocie 1000zł.

Mając na względzie powyższe, na mocy art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił zażalenie powoda jako bezzasadne.

(-) SSO Grażyna Łazowska